

Lázcscillapítót vett be — biztosan megfázott 1979 novemberében, amikor leesett az első hó Budapestén és Istvántelken.

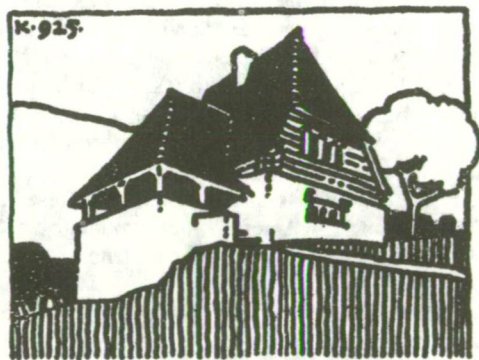
Dühösen bedobta a papírfecniket a papírkosárba (nem ismerek magamra, így a szociológus, de milyen magamra?!).

Felesége Gy. Bencét az ágyban találta, gyorsan forró teát készített neki és hideg borogatót tett a homlokára. Hogy elterelje férje figyelmét a film fogadtatásáról, azonnal mesélni kezdte, mi történt a *performanszon*:

— A teremben koromsötét volt, csak a színpadot világították meg reflektorok, ahol három fiatal srác meztelenre vetkőzött, anyaszült meztelenre, bekente magát festékekkel, az egyik pirossal, a másik fehérrel, a harmadik zölddel, egymás mellé álltak, magyar zászló, felállították a nemi szervüket, ja, közben fergeteges rock ment, a legkeményebb, száz decibellel, erre a ritmusra mozogtak, rázták magukat álló pénisszel, aztán benzint öntöttek a hajukra, persze csak néhány cseppet és meggyújtották, égett a hajuk mint a fáklya, a zenét kikapcsolták, mély csend, a reflektorokat is kikapcsolták, csak a három fáklya világított, elmondhatatlan benyomást, kifejezhetetlen hatást keltett, a közönség ordítani kezdett, hogy elég, elég, megégték, elégték, állatok, barmok, vizet, vizet, hát elégték, de ők csak álltak mozdulatlanul és a péniszük fokozatosan konyult le, addig tartottak ki, amíg teljesen le nem konyult, s csak akkor loccsantottak egymásra vizet, persze nem kellett soká várni, hogy a nemi szervük összehúzódjon, mégis másodfokú égési sérüléseket szenvedtek, elájultak... ezt filmezni kellett volna... elvitték őket kórházba... aztán, amikor magukhoz tértek, a rendőrség kihallgatta őket... — Gy. Bence felesége hirtelen zokogni kezdett és ráborult férje ágyára. — Félelmetes és megható volt az az önfeláldozás. — Gy. Bence felesége még hosszú ideig sírt (én persze nem tudom megvigasztalni, mint ő engem, gondolta a szociológus), aztán megjegyezte: — Tisztáznod kellene néhány dolgot. (Hogy mit engedhetek meg magamnak és mit nem, gondolta a szociológus.) — Persze — mondta erőltlenül Gy. Bence —, mert különben nem múlik el soha a lázam.

Igen, a legfájdalmasabb számomra, hogy *nem vagyok képes kimenni az utcára és ordítani, ordítani, mindegy, hogy mit, csak ordítani*, gondolta Gy. Bence (mint a fába szorult féreg, mintha nyúznák, hogy majd a torka szakad belé, ordít róla a butaság, ordító gölhelyzet, mormolta magában a szociológus).

Néhány nap múlva, amikor megtelt a papírkosár, s ki kellett üríteni, Gy. Bencének eszébe jutottak a papírfecnik, és nem tudni miért, de keresgélni kezdte őket (csak nem bealzsamozni?, így a szociológus), de nem talált meg belőlük négy apró darabkánál többet, amelyeken a következő szófoszlányok maradtak: — (egészítse ki, aki akarja, s úgy ahogy tudja, gondolta kárörvendően a szociológus) — *mok, lcs, lős, gaz.*

SZENTIMREI JENŐÉK NYARALÓJA SZTÁNÁN, ÉPÜLT 1925-ben